

Frá jarðarferð Villa Sørensens

Seinasta heilsan frá Norðoya Javnaðarfelag

Á grøvini hjá Villa Sørensen bar Vilhelm Johannessen, formaður Norðoya Javnaðarfelags, hesi minningarorð fram, felagsins vegna

Norðoya Javnaðarfelags vegna er mær líti uppi hendur at bera felagsins seinastu heilsu til okkara góða vin, partamann og stríðsfelaga, Villa Sørensen, landsstýrismann.

Sum vinur var Villi hollur, hjartagóður og vinsælur sum hann altíð var, stóðu hansara dyr opnar fyri mótstøðumonn-um líkavæl sum partamonnum. — Eg fari til Villa at biðja hann hjálpa mær, var ikki so sjáldan at hoyra í tey fíntan árin hann starvaðist her í bygdini, hetta var eina mest tá onkur skuldi hava eitt hvørt skrivligt arbeið gjørt. Og eingin kom óhjálpur út aftur frá honum. Tey vóru mong ið lærdu Villasar hjálpanði hond at kenna. Hendan hjálpanði hond hansara var í tenastu hjá einum kærleiksfullum og góðum hjarta sum búði í brósti hansara.

Sum partamann mettu vit Villa sum hin klóka og gløgga mannin ið altíð var góður í ráðum. Óll tey árin hann starvaðist her í Klaksvík, var hann stjórnarlimur Norðoya Javnaðarfelags, harav mong ár formaður. Vit sínum hjarta viti og frálíka hegni á politiska og felagsliga økinum var Villi drívraft felagsins. Hann var okkum ein góð fyrmynd og ein góður lærumeistari.

Sum stríðsfelagi tók hann altíð størstu og tyngstu tøkini sjálvur, hann spardi seg ongan-

tið í stríðnum fyri tey minni mentu í samfelagnum, hann gavst ikki á hondum, men átti altíð vónina um at røkka á mál. Hann ofraði seg fyri land og fólk, hann gav hvønn dropa av sær í stríðnum fyri teimum hugsjónum, ið hann metti sum tær dýrmætastu. Sum agitator fyri javnaðarflokkin, sum blaðstjóri á SOSIALINUM og sum landsstýrismaður, høgdi hann mong hoggini á tí politiska vígvøllinum, tó ongantíð miðaðu hogg hansara eftir ávisum persóni.

Ein av størstu eginleikum hansara var, at hann ongantíð og undir ongum umstøðum var egoistur, tvørturímóti altíð til reiðar at bakka ein annan upp, ongantíð royndi hann sjálvar at koma framat. Men tá Javnaðarflokkin, eftir deyða Petur Mohr Dams, hevði boð eftir Villa, so trúgvi eg at hann kendi tað hvíla sum eina skyldu á ser at fara.

Villi er farin, ein rødd er tagnað, ein pennur liggur harraleysur og eitt pláss stendur tómt.

Norðoya Javnaðarfelag hevur mist, felagnum var hann ein góður og dyggur stuðul, okkum kennist missurin tungur og stórur.

Føroya Javnaðarflokkur hevur mist. Flokkurin sá, eftir deyða P. M. Dams, eina nýggja vón í Villa, hendan vón er nú slóknað.

Kistan verður borin út úr kirkjuní av: Kristian Djurhuus, logmanni, Jákup Lindenskov, vara logmanni, Sámuel Petersen, landsstýrismanni, Einar Waag, formanni Føroya Javnaðarflokks, J. Fr. Oregaard, lögtingsformanni og Poul J. Olsen, lögtingsmanni.

Land og fólk hava mist og í dag breiðir fosturlandið lak yvir ein av sínum størstu synum.

Tó størst er sorgin og missurin hjá tykkum sum vara av, eg hugsi serstakliga um konu hansara Livu. Men eftir hin farna eiga tit bert góð minnir. Okkara ynski er at Harrin má troysta tykkum í stóru sorg tykkara.

Tá eg hugsaði um hjartalagið hjá Villa, tá rann mær til hugs eitt orð úr halgubók: »Sannlíga sigi eg tykkum, so satt sum tit hava gjørt hetta móti einum av hesum minstu brøðrum mínum, tá hava tit gjørt tað móti mær«, sigur Jesus í Matteus 25. Tað vóru hesi minstu, tey sum eru lítið vird í sam-

felagnum, lítið vird av samfelagnum, tey sum liva á skuggasíðu lívsins. Teimum stríddist Villi fyri. Blaðungur legði hann út í stríðið og nú hann doyði var hann staddur á sjálvari frontlinjuni.

Norðoya Javnaðarfelags vegna feli eg trondt til at enda við hesum fáum orðum: Takk, góði vinur, partamaður og stríðsfelagi. Harrin goymdi sálina og lóni tær. Norðoya Javnaðarfelags vegna lýsi eg Guds frið yvir minni um Villa Sørensen.

Villi Sørensen

5. des. 1923 — 2. jan. 1970

Í 1935 kom Villi Sørensen, 12 ára gamal, til Klaksvíkar at ganga í tann beint tá byrjaða millum- og realskúlan og tók hann prógv í 1939.

Villi Sørensen til minnis

Tað kom dátt við, tá eg fríggjamorgunin fekk deyðsboðini av Villa. Vit hava havt nógv saman, og kvøldi fyri sum hann doyði, sat eg væl uppi hjá teimum og kundi einki merkja til nakað — tvørt ímóti tosaðu vit um framtíðina, og alt tað, ið ljósar vonir vóru fyri at fáa fram.

Nógvar er sagt um alt, ið Villi gjørdi fyri tey minni mágandi — ja, fyri øll ið trongdu til

hjálp, og eingin fór óhjálpur avstað aftur hvussu nógv hann hevði um oyruni.

Villi var lærari í Klaksvík í 15 ár, hann dugdi væl at fáast við børn, og var góður við børn. Tað var nakað aftaná at Villi var farin í landsstýrið, at eg motti fleiri skulabørnum, ið stóðaðu mer og spurdu um ikki Villi kom skjótt aftur í

Villi sum skúlakammirátur

Fleiri munnu teir verða, sum fara at rista tær minnisrúnir fyri títt langa og trúgva arbeiði fyri javnaðarhugsjónum.

Hesum vil eg tí ikki steðga við, men fara 33 ár aftur í tíðina, tá ið vit móttust sum skúla- næmingar í Klaksvíkar millum- og realskúla.

Tú komst av Viðareidi við bestu ætlanum um at økja um tað nógva, sum tú longu tá visti og kundi, og hesa tína ætlan sveik tú ikki.

Nærlagdur var tú, og legðist tú skjótt afturat tínum viðkvæma sinni.

Vit, sum fingi tað gleði, at koma at ganga saman við tær hesi árin, fingi ferð eftir ferð at sanna, at tú royndist trúgvur vinur.

Tú var tú kargur í at geva a. yvirflóð tú hevði, so ein ki óhjálpur frá tær ann- a. t. tað var eitt rokni- stykki ella tað var ein stútur

man hevði hug at tosa við teg um.

Hetta at hjálpa kundi tú ikki lata verða við, tað var tær í holdi borið.

Og trúgvur var tú, ikki var tú tann ið sveik og bar teg lumpisliga undan, tá ið javnt skuldi býttast, av teimum revsingum, sum uppibornar vóru fyri neisir vit høvdu vunnið onkrum. Nei, ikki var tú tann, ið tá jamrandi kvað: »Mamma, mamma, tað var jikki eg, tað vóru hinir.

Mangt er at minnast, men lat hetta verða nokk.

Hjálpsemi og rættvísikensla tít fœrli teg tíðliga inn á javnaðarørsluna og henni vígdi tú allan tít alsk og alla tína orku.

Trúfesti títt kom eg at sanna. Tí í øll hesi 33 árin, síðani vit hittust á fyrsta sinni í skúla-

stovuni, hevur hetta títt trúfesti borið vakran ávokstur.

Góði skúlakammirátur og vinmaður, eg takki tær fyri hesi 33 árin vit hava kenst og fyri at eg í livsminnisbók míni eisini eigi minnini um teg at bláða aftur á.

Fríðhagað verður minni títt.

Klaksvík, t. 4.11.70.

Henry Andreassen.

Villi Sørensen

Tann neistin ið birtist á morgun, brann væl á degi — hin rádr. Tað tú fekk á skafti víst skal tað grónka og blóm ein dag.

Joen Jacob í Gerði, Soldafjörð.